

Arrencada i posada a assecar. Estirada, trenada i doblegada, servint de seient i repòs a ancianes i a nens que romanen asseguts davant la porta de les seves cases. Aquelles cadires de boga que han vist passar anys i vivències vora el mar, acompanyant a tanta gent que, a recer de la suau brisa del capvespre, esperen algun vaixell llunyà que els retorni a qui el mar engolí a trenc d'alba, ple d'esperances que, dia rere dia, van quedant en el no res. A la casa del costat, un grup de dones repassen i reparen xarxes, vigilades per l'enorme portal que va servir, antany, d'amfirió de cavalleries i mercaderies i que avui tan sols acompanya a gent treballadora en les seves feines mil·lenàries.

I jo aquí, veien passar el temps en una d'aquestes cadires. Avui, per la gran majoria de gent és una data com qualsevol altra, però per mi és un punt d'inflexió que em trenca el tarannà diari. Avui faig 18 anys. Contemplo l'horitzó, capficada en les meves cabòries, albirant la pròxima tempesta o la calor d'estiu que aguaita després de cada vesprejar. Observo una dona de cabells blancs, ulls emmarcats per unes arrugues que la salaó del mar i les hores de sol han accentuat i una pell revestida per una fina pàtina salada que li fa de cuirassa, atrotinada per l'afecte ja no solament del sol, sinó de la vida. El futur es presenta immutable i en una cosa coincidim: deixar-se portar. En el seu moment les esperances van ser el futur, després van construir un present i ara custodien un passat que a vegades és millor oblidar. Però avui ja és tard i solament queda, com a resposta, asseure's al portal, mirar a l'horitzó i esperar. Però esperar perquè? El què? A qui?

La vella observa el mar i recorda com bufava aquell vent de mestral que tot s'ho van emportar. Van ser anys esperant amb la mirada fixa, que el mar li retornés a qui va ser la seva vida. Van ser anys esperant que una vela anunciés el retorn tant esperat, van ser anys esperant, anys desesperant. Una mirada a l'infinit, on la vista, com l'horitzó, no et deixa anar més lluny, a la ratlla del món, on tot s'acaba, on comencen els nous colors, on res té a veure amb el que t'imagines que hi ha.

Jo observo també aquest mateix mar i les allunyades roques que tallen les ones sense remordiment, preguntant-me quin camí seguirà cada gota, cada petita porció d'aigua separada de la resta per la cruel i impassible pedra. Potser cada gota es sent com em sento jo: buida, perduda, o simplement inquieta per trobar-se sense un sol camí a seguir. Jo sóc com una gota d'aquell mar. Potser més seca, o potser més quieta. Però avui sé que haig de ser forta, sinó el navili farà aigües com tantes vegades ja i aleshores no valdrà la pena cercar un salvavides per fugir de les tenebres. Però per primer cop miro la mar cara a cara. Ja no m'espanten les tempestes...A vegades desitjaria no tenir només 18 anys...

A recer del sol i amb la brisa acarant-li la cara, la vella continua asseguda a la seva cadira de sempre, com tants anys fa ja, esperant que arribi el vespre, amb els seus ulls fixos en la mar. Són tants anys esperant, que ja no sap fer altra cosa. Acomoda els lumbar cansada pel pas dels anys. Amb prou feina es recolza en el seu bastó que agafa amb les febles i ossudes mans. Ja no li queda ningú que atengui les xacres, només resta ella i el seu patiment. La vella, mirant l'horitzó per últim cop en aquest dia, pensa com li agradaria poder canviar el passat i retornar de nou als seus idíl·lics 18 anys. Poc més d'una hora i un altre cop serà a casa. La foscor guanya pas a l'esperançadora claror diürna. Maldestre en el seu moviment, amb aquest pas lent, sap que l'espera s'acaba, que el retrobament serà proper. El seu vaixell s'acosta, està preparada per salpar. Amb ella s'emportarà únicament els records d'un món que ja no hi és, d'una vida desgranada, d'un vaixell que, a cops d'onades, amb prou feina s'aguanta dret, igual que ella.

Dues vides tant distants però alhora tant paral·leles. L'una desitjant donar més corda a les manetes del temps i l'altra, fer-lo córrer marxa enrere. Avui per totes dues pot ser un nou començament.

Com cada onada, just després de la trencada, just en el moment del tall contra la gran roca esquerdada, cada gota retrobarà per fi el seu desitjat camí...

